

מאורות שלום

העלון השבועי שלך

❖ יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום ❖ קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 ❖ העורך בן צבי משה

http://www.ohrshalom.net מוצש"ק חברון - 20:20 הד"נ חברון - 19:18 info@ohrshalom.net

דומגים הם לפי שיעון קיץ

נר ה' נשמת אדם העלון לעילוי נשמת

- נרגס בת יוסף
- שולמית בת גדליהו
- יצחק בן אלברט
- ויטלי בן אברהם
- אברהם בן שלום
- רבקה בן יהודה
- שולמית בת משה
- קלרה זהבה בת רחמים
- קלרה בת זיסל
- שבתאי בן יוסף
- פיסר בן נריה
- שמואל בן סימון
- סידני בן דוד
- דורון בן אליהו
- מיכאל בן שבתאי
- נלו בן כרמן
- אלכסנדר בן הרש

ת.נ.צ.ב.ה.

יש חדש

השיעור השבועי בפרשת השבוע מתקיים בכל יום חמישי בבית חב"ד בניני 400 בשעה 20:30 - הציבור מוזמן

שיעור חדש

זוגיות ומשפחה בכל יום שני בשעה 20:30 בבית חב"ד בניני 400

תרומות והקדשת העלון לעילוי נשמה

ניתן לשלוח לבית המדרש אור שלום ת.ד. 88 קרית ארבע מיקוד 90100 חשבון בנק הדואר מספר 20033243

אמר האדמו"ר זיע"א על הפסוק הנאמר בפרשה "ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם היום" שכתב זקנו המהרי"א זצוק"ל שיש ד' יסודות בגוף האדם, אש מים רוח עפר, ומהם נמשכים כל המידות הטובות והרעות, יסוד האש גאווה וכעס, יסוד המים תאוה לתענוגים רעים, יסוד הרוח הוללות והתפארות, ויסוד העפר עצבות ועצלות.

ועליהם יש ממונה עון משחית אף חימה, וכשאדם זוכה להפכם לטוב לאש גבוה של אהבה בתענוגים לקב"ה, בבחינת בה' תהלל נפשי, אזי יהיה עצבות לעוונות, התעצלות בעבירה, וידקדק איזה היא מצווה ואיזו עבירה, כי רשע גמור בעל תאוה יותר טוב מהמלבין פני חברו ברבים, המלשין ומבזה ת"ח, שהוא נקרא אפיקורוס, שאין לו חלק לעוה"ב, ולא עוד אלא שזה הרשע יודע שהוא רשע, ונאנח על זה ויש לו לב נשבר, והצר הצורך הזה מתגרה בצדיקים נעקר מן העוה"ז ומהבא בלי תשובה וחרטה.

ועל כן צריך לדעת כי העיקר הם מידות טובות באופן כזה שיתקדשו ד' היסודות לטוב, ותשרה עליהם קדושת ד' מלאכים מיכאל"ל, גבריאל"ל, רפאל"ל, נוריא"ל, שהם מרומזים בד' יסודות במספר השווה אש מים רוח עפר, שהם מקדשים את היסודות של האדם.

וכבר למדנו בזה"ק כי מיכאל"ל הוא בזכות אברהם, גבריאל"ל בזכות יצחק, נוריא"ל בזכות יעקב, רפאל"ל בזכות אדם הראשון, וקבלנו בן מפי אב שזקננו המהרי"א כתב שמספר אברהם מיכאל יצחק גבריאל יעקב נוריא"ל רפאל אדם הם י"ג פעמים מזל, לכן מספר הפסוק "ואתם הדבקים בהוי"ה אלהיכם חיים כולכם היום" בדיוק כמספר אש מים רוח עפר, עם השם הקדוש הוי"ה, כי כאשר האדם זוכה לזכך מידותיו באמת, שורה עליו קדושה בכוח שם הוי"ה, עם ד' מלאכי השרת מיכאל"ל גבריאל"ל נוריא"ל רפאל"ל, ואי אפשר לאדם להיות דבק בקב"ה באמת אם לא בזיוכך מידותיו, לסבול כל הרעות ולקבלם באהבה ובשמחה.

והוא שרמזה התורה "ואתם הדבקים" היינו שמדבקים עצמכם למידותיו יתברך מה הוא רחום וכו', ומשפילים עצמכם בראותכם כי הכל גלוי לפני הוי"ה אלהיכם" אזי "חיים כלכם" בכוח שם הוי"ה הקדוש וד' מלאכי השרת ועל ידי זיוכך המידות יש לאדם את בחינת החיים ואת בחינת "כלכם" סטרא דימין ח"סד א"ל כל היום.

מאורות המידות – על האדם לבקש מה' שיוכל להתפלל כראוי

הרה"ק מהר"י מבעלזא זצוק"ל אמר שעל האדם לבקש מה' שיוכל להתפלל כראוי על הפסוק בפרשתנו "ואתחנן אל ד' בעת ההיא לאמר (ג, כג), מובא במדרש רבא (ב, א): אבא שאול אומר זה סימן לתפלה, אם כיון אדם לבו לתפלה יהא מובטח שתפלתו נשמעת, שנאמר "תכין לבם תקשיב אזנך", וצריך להבין, הלא פירוש הפסוק הוא שאנו מתפללים לה' שיכין את לבנו לתפלה ושישמע תפלתנו, אבל אין הבטחה בפסוק שה' ישמע תפלתנו. ועוד, מה שייך ענין זה לכאן, דהרי כאן לא נתקבלה התפלה.

ואמר האדמו"ר רבי שלום זיע"א שכשבא איש ישראל להתפלל לפני ה' יתברך או לומר לפניו שירות ותשבחות. לפעמים מוצא את לבו נכון, והוא משתוקק ומתגעגע לזה, ולפעמים יש שאינו יכול לפתוח פיו לפני השי"ת, ובאמת גם זה הוא ביד השי"ת, ועל כן כשם שצריכים לבקש על כל דבר, כמו כן צריכים להתפלל שהשי"ת יזכהו שיוכל להתפלל לפניו ית' ולומר לפניו שירות ותשבחות.

וזו הכוונה "אם כיון אדם לבו לתפלה" דייקא, שכיון לבו והתפלל לה' יתברך שיוכל להתפלל, ועל זה מובטח לו שתפלתו נשמעת, והביא המדרש ראייה מהפסוק "תכין לבם תקשיב אזנך", שגם על זה צריך האדם להתפלל לפניו יתברך.

וזו הכוונה: ואתחנן אל ד' בעת ההיא לאמר וגו' אתה החילות להראות את עבדך את גדלך וגו', דכאשר רואה האדם שאינו יכול להתפלל לפניו ית', צריך הוא להתחנן אל ד' שיזכהו שיוכל לומר אתה החילות וגו', דהיינו שירות ותשבחות.

וכן אפשר לפרש מה שמובא בגמרא (ברכות ל:): חסידים הראשונים היו שוהין שעה אחת ומתפללין כדי שיכוונו לבם לאביהם שבשמים, היינו דבאותה שעה שהיו שוהים היו מתפללים שיזכו לכיון את לבם. יעזרנו השי"ת שנוכל להתפלל לפניו ונדע איך להתפלל לפניו, ובפרט בימים הקדושים הבאים לקראתנו לשלום, והשי"ת ימלא כל משאלות לבנו לטובה, אכי"ר.

מאוצר הברכה

אתה הראת לדעת –

כשאתה מאמין באמונה שלימה ובדעת שלם אין עוד מלבדו, כי בכל תנועה אלופו של עולם, כמו שאמר רבי חנינא אין עוד מלבדו כתיב, וחוקק בלבי בכתיבה גמורה בכל רגע אפילו כשפים לא יזיק לו, כי יתפרדו כל פועלי און והקליפות בטלים ומבוטלים. זהר חין

מאורות היכל הברכה

"ואמר לי מורי דודי כי יש הרבה ניסיונות העוברות על האדם, אם יעמוד באהבת רבו צדיק אמת, כי העיקר הוא אהבה והתקשרות נפש בנפש באהבת רבו, ובזה תנוח רוח רבו עליו, כמו שנחה רוח אליהו על אלישע, ובזה מתגבר הבעל דבר, לעשות פירוד בינו ובין רבו צדיק אמת, וראה בני מה שכתב בספר חזיונות למרן מזהר"ו, אמרלי מורי שיעבור עלי הרבה ניסיונות אם אעמוד באהבת מורי או לא, ראה בני, שמרן האר"י מלאך ה' צבאות ממש, ולא קם כמותו בנביאים, כמו שהעיד הרח"ו בעצמו, עבר עליו ניסיונות לעשות פירוד בינו ובינו רבו. מכל שכן היום.... "ה"ה דברים]

החידה השנונית

- א. היכן מצאנו בפרשתנו "מחר" שהכוונה לאחר זמן?
- ב. מדוע הקדים הקב"ה וגאל את בני ישראל שנתיים לפני הזמן?
- ג. בפרשתנו נאמר "שומר הברית... לאלף דור", ובהמשך נאמר "נוצר חסד לאלפים" למה שינה הלשון?
- ד. מנין למדים שהרב שמלמד לתלמידים קרוי אב?

נאמר בפרשתנו לגבי הגלות "והפיץ ה' אתכם בעמים וגו' ועבדתם שם אלהים מעשה ידי אדם עץ ואבן אשר לא יראון ולא ישמעון ולא יאכלון ולא יריחון, ובקשתם משם את ה' אלקיך ומצאת" וגו'. בספר "סערת אליהו" להגר"א מוילנא [מובא ב"גן רוה"] כותב שיש לדקדק דהנה מחשיב כאן ג' חושים, ראייה שמיעה וריח, ולמה לא מחשיב גם כן את החוש הרביעי, הוא חוש הדיבור, והיה לו לומר "ולא ידברון" שעיקר הדבר תלוי בכח הדיבור.

ומבאר זאת על פי מה דמובא במדרש (שיר השירים רבה) דנבוכדנצר היה מפתה לדניאל שיסגוד להצלם אשר עשה, ואמר לו אתה תראה שמעצמך תשתחוה לו, מה עשה אותו רשע נטל ציץ של כהן גדול שהיה חקוק עליו שם המפורש ונתנו לתוך פיו של הצלם, ומתוך כך דיבר הצלם אנכי ה' אלוקיך וממלל רברבן, כיון שראה דניאל כן, אמר לנבוכדנצר שיתן לו רשות לעלות ולנשק לצלם על פיו, ועלה והשביע להציץ ואמר לו: בשר ודם אני ושלוחו של הקב"ה אני, גוזר אני עליך שתבוא אחרי, בא לנשקו והוציא בלעו מתוך פיו, אחר כך התאספו והיו מקלסין לפניו ולא עשה כלום, עיין שם. הרי מצינו בהצלם של נבוכדנצר שהיה מדבר וקורא בגרון "אנכי ה' אלוקיך" אך לא היה בצלמו של נבוכדנצר שום ממש ח"ו רק השם המפורש שהיה טמון בו הוא היה מדבר בו.

ועל פי זה מבאר שיש לומר דכל זאת רמזה לנו כאן התורה הקדושה. ואמרה כי יבא עת אשר "והפיץ ה' אתכם בגולה" - בגלות בבל. "ועבדתם שם אלהים מעשה ידי אדם" - היינו הצלם של נבוכדנצר. ואמר עוד "אשר לא ישמעון ולא יאכלון ולא יריחון" - אך לא אמר ולא ידברון. כי באמת הצלם הלז דיבר בקול גדול וחזק וממלל רברבן. ואף שתראו שידברון אל תדמו בנפשכם ח"ו הואיל כי כן יש בו ממש ותטעו ח"ו לעבוד אותו בראותכם הפלא הזה הממשיך אחריו אלפי אלפים איש לראות איך הצלם מדבר (כמבואר שם במדרש). לא כן, חלילה וחלילה לחשוב כזאת. רק "ובקשתם משם את ה' אלקיך" - רצונו לומר מתוך הצלם שהוא תבקשו ותחפשו את השם המפורש הקדוש שהוא אלקיך. ואז "ומצאת" אותו בפיו של הצלם ותדע שאין הדיבור להצלם מצד עצמו. אך גנוב הוא אתו מהקדושה הבלועה בו. "כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך" - כמו שבאמת עשה כן דניאל שחקר ודרש בכל לבו ובמסירות נפשו.

מעשה רבותינו מקאמארנא

רבי אלכסנדר סענדר מקאמארנא זצוק"ל

למרות עניו ונרודו, קיבץ על יד על יד פרוטה לפרוטה, בכדי לנסוע ולבקר גדולי וצדיקי הדור, את הרה"ק וולויל בנו של הרה"ק ר' יחיאל מיכל מזלוטשוב, הרה"ק ר' יצחק חריף מסאמבור, ובעיקר את רבו המובהק החוזה מלובלין.

ולכל צדיק שנסע הוליך את בנו יחידו הקטן, לחוש טעמה של קדושה ולהתבשם בה. כאשר נפטר החוזה מלובלין הסכימו תלמידיו להתאסף יחד כדי לבחור להם איש על העדה אשר ימשיך להנהיגם, ומכיוון שתלמידו רבנו היה אז חולה, ולא היה יכול לנסוע לאסיפה זו, החליטו כולם לעשות את האסיפה הזאת בקאמארנא, עירו של רבנו.

וסיפר ר' ישראל יוסף שליסטר שהוא זוכר מימי ילדותו את האסיפה הזו ושעל מנת שיהיה מקום לכולם הוציאו שולחנות וכסאות וספסלים לכיכר העיר וישבו שם ודנו היכו ללכת ומי יהיה מנהיגם לכבוד רבנו.

פתח ואמר הן: פתח ואמר "הן עוד היום גדול" וגו'. מקרא זה העמידו, כשישראל יתעוררו בתשובה לפני הקב"ה, בזכות התורה ישובו לארץ הקדושה, ויתקבצו מן הגלות, כי ודאי יום אחד תהיה גלות לישראל ולא יותר, דהיינו יומו של הקב"ה שהוא אלף שנים, והיינו אלף החמישי, ז"ש "נתנני שוממה כל היום דוה", ואם לא ישובו אז יאמר הקב"ה, "הן עוד היום גדול, לא עת האסף המקנה" - בלא זכות ובלי מעשים טובים. אבל רפואה אחת יש לכם, "השקו הצאן" - עסקו בתורה, שתהיינה נשקות ממימי התורה, "ולכו רעו" - ותלכו, למקום המנוחה, למקום טוב וחמדה של נחלתכם.

ד"א הן עוד וגו': פירוש אחר. הן עוד היום גדול, זה היום שנקרא יום מהומה ומבוסה ומבוכה, אשר ביום ההוא נחרב בית המקדש וישראל נפלו בגלות. ומשום המעשים הרעים שעושים ישראל, יום ההוא נמשך ומתגדל. ז"ש, הן עוד היום גדול לא עת האסף המקנה, משום שהם מאריכים ליום ההוא של הגלות, "השקו הצאן" הוא כמו שלמדנו, דהיינו בדברי תורה, כי בזכות התורה יצאו ישראל מן הגלות.

ישראל מה קא אמרי וכו': ישראל מה הם אומרים, היינו, "ויאמרו, לא נוכל עד אשר יאספו כל העדרים", היינו עד אשר יאספו כל שאר הימים העליונים, דהיינו הספירות הקדושות, "וגללו את האבן" - וגללו דין קשה ההוא שבאותו יום השולט על פי הבאר, שמשום זה, נמצאת הבאר - שהיא המלכות, עמנו בגלות. וכשתתגלה הבאר היא ואתה אבן, שהיא דין הקשה, לא תשלוט עליה, מיד "והשקינו הצאן".

וזמין קב"ה בסוף וכו': ועתיד הקב"ה באחרית הימים להחזיר את ישראל לארץ הקדושה, ולקבצם מן הגלות, ומה הוא סוף הימים. היינו אותה שהיא אחרית הימים, דהיינו מלכות, שהיא סוף כל הספירות, הנקראת ימים. באחרית הימים הזה סובלים ישראל גלות, ז"ש, "בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים", וכתוב, "וקראת אתכם הרעה באחרית הימים" - באחרית הימים הוא בדיוק, כי זו היא כנסת ישראל, שהיא המלכות, שהיא בגלות. ועם אחרית הימים זו, מקבלים עונש בגלות. ובזו, יעשה הקדוש ברוך הוא נקמות לישראל תמיד. ז"ש "אשר יעשה העם הזה לעמך באחרית הימים". ובכל מקום שכתוב אחרית הימים. זו היא - דהיינו המלכות. והקב"ה עתיד להשיבה למקומה, ז"ש, "והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית ה'" וגו'. וזו היא שנקראת יום. דהיינו יום האחרון, כי כל ספירה נקראת יום.

מאורות הסיפור החסידי – מי ששומע לא מפסיד - א

מתגורר אני באחד מערי הפיתוח בואכה ירושלים, ונושא אני בלבי סיפור אישי. ברק הארה מחיי היומיום, שהבהיק לנגד עיני את פרטיות ההשגחה העליונה. בנוסף העמיקה בלבי הידיעה שבהיות האדם משלים מעשיו כרצון ה' יתברך, מעולם אינו מפסיד מכה. מקום עבודתי הינו בשכונת רמות שבירושלים, מידי בוקר עושה אני את הדרך הארוכה ממקום מגורי בעיר הפיתוח עד מרכז ירושלים, ומשם באוטובוס פנימי בעל מסלול מייגע המסתיים במקום העבודה. אף כי נושא אני ברשותי רשיון נהיגה, אין לי את האמצעים לרכישת רכב. בשלב מסוים פרסמתי בעלוניו המקומיים מודעה, ובה בקשתי להצטרף תמורת תשלום לרכב הנוסע בבקרים ישירות מעיר הפיתוח עד רמות. קצה נפשי במסע האוטובוסים הכפול והארוך, בעטיו התחלתי את יום העבודה בהתשה וחוסר רעננות. החלטתי בלבי כי הצטרפות לרכב היא התנאי היחיד עבורי להמשך העבודה ברמות.

אל המודעה נענה צעיר, דתי על פי לבושו, שהציע לי תמורת תשלום נוח להצטרף אל רכבו היוצא ישירות לשכונת רמות בשעה הנוחה והמתאימה. תקופת הנסיעה הראשונה עברה עלינו בנינוחות סבירה. הנסיעה עמו גרמה לי קיצור דרך מעולה, הגעת אל העבודה בשעה יותר מוקדמת וברוח צלולה.

העובדה שהנהג טרם פיתח בקרבו אישיות חיובית לא הפריעה לי מאוד. השתדלתי לעסוק בשלי ולהותירו עסוק בשלו מבלי שניצור קשרים הדוקים מדי. די היה לי לראות אלו עיתונים מונחים מידי בוקר על מושבי הרכב, כדי להבין את טיבו של זה; די היה לי באי אלו מילים שהחלפנו בינינו פה ושם כדי להיווכח כי כיפתו הקטנה אינה מהווה עדות נאמנה לאופיו וכי פיו ולשונו אינם נקיים מן הרכילות והדומים לה, ר"ל.

אלא שכל שבוע נוסף שחלף עלינו, גרם לי לחשוב שההמצאות בתוך האווירה השלילית שברכבו אינה מטיבה עימי. הלה, כבודו במקומו מונח, חסר היה את הבסיס העיקרי ששמו "יראת שימים"; פיו המתגלגל דיבר רק על הרפש שבפוליטיקה, רק על אנשים ועל ערמומיותם. הצו "הרחק משכנ רע" החל מכה על קדקדי ללא הרף עד שחשתי כי מוטב אעשה את הדרך הארוכה באוטובוסים, או לא אצא אליה בכלל, מאשר אקצרה דרך נסיעה עם איש השוליים הלה.

את הנסיעות עמו עשיתי בתוך כדי שעיני וליבי שקועים בסידור שלפני, ממלל מזמורי תהלים ושאר דיבורי קודש, ואילו הוא, צמא השיחה, מנסה להסב את תשומת לבי לאשר בפיו, נעניתי ואמרת לו במפורש כי אין דעתי לכגון דא וכי לא עבור כך קבענו לצאת יחדיו; בקשתיו שינח לי לחיות על פי אמונותי ודרך חיי, שיתיר לי להמשיך להיות רחוק מדיבורים וליהוגים שאינם עולים מטהר לב ולשון.

המשך יבוא בס"ד